

Aslan Dayım 8

– ahmet-unal-c · 22 Aralık 2009

Makbule hanım da işin şaka olduğunu anlamıştı ama Ünal yine de açıkladı;

–Merak etmeyin Makbule Hanım, biz Kemal beyin şakalarına alışkınız. "Eşime şaka yapacağım, çaktırmayın" dedi. ... Tabi her şakasında bir gerçeklik payı da yok değil ama neyse.

Kemal bey, sağa–sola bakındı sonra;

–Ya her gelişimde soğuk espriler yapan Can bu gün nerde, hiç göremedim.

Aslan;

–O da "Akşam Kemal amca geliyor, soğuk espriler yapar yine" diye saklandı.

–Vay kerataya bak. Çağırın şunu ya, sırf onun için sorular hazırladım, boşa gitmesin.

Can salona geldi;

–Ben de uyumak üzereydim, hayırlı geceleeeeer!

Kemal,

–Otur, kaçmak yok. Sen bana soru sorarsın da, ben sana soramaz mıyım. Hemen cevapla bakalım, 1. soru; 3 Japon sırayla uçaktan atlamış, sonra ne olmuş?

–???

–Beraber atladıkları sıra kırılmış, keh keh. 2. soru; Geçen arkadaşlarla fırında patates yiyorduk, sonra bahçeye çıktık, neden?

–Fırına hepimiz sığmadınız?

–Vay kerata yaklaştın. Fırın çok sıcaktı, biz de bahçeye çıktık. 3. soru; Yangın dolabını açarsan ne olur?

–Yangın dolabını mı? Ne olur?

–Ne olacak Yang kızır keh keh. Senin geçen söylediğin gıcık sözleri unutmadım hele o klima esprisi.

Ünal;

–Ne demişti Can?

–"Bizim araba klimalı" dedim, "Sizin araba Kli malı, bizim ki de Kore malı" dedi. Bir de "Kemal amca diyelim ki, çok zengin ve güçlü birisin, Tahta çıkınca ne yaparsın?" dedi, Ben düşünüyordum "Ne yaparım, ne yaparım!" diye. O gülererek "Kemal amca bu kadar düşünme, bir çekiçle çivi alırsın, çıkan tahtayı geri çıkarırsın" demesin mi?

*** **

Aslan, muhabbetle, şakalaşmalarla yorgunluğunu unutmuştu ama misafır gider gitmez o da kalktı;

–Ben hemen kaçıyorum, hayırlı geceler. Yarın erkenden bir kamyon daha gelecekmiş, kiremit indireceğiz.

*** **

Ertesi gün erkenden işe gitmişti Aslan. Ünal da kahvaltayı yapıp, işe gitti ama işe varır varmaz hanımı evden aramıştı. Cemile hanım,

–Aslan çalışırken ayağına tuğla düşmüş. Biz Can'la hastaneye geçiyoruz. Durumu fazla da kötü değilmiş

ama izin alabilirsen sen de gelebilir misin?

–Tamam, durumu iyiymiş madem, ben hazırladığım raporu amirime sunup öyle geçeceğim, tamam mı? Ünal, hastaneyi, oda numarasını filan öğrendi.

*** **

Cemile hanım, koridorda evrakları kayıt ettirirken, Can da dayısının yattığı odadaydı. Aslan'ın morarmış ayağı, tavandan sarkan bir askıyla tutturulmuştu.

Hemşire Aslan'ın başucuna geldi;

–Ayağınızı sarmaya başlamadan önce, ağrı kesici vereceğiz.

Aslan, Can'ı göstererek;

–Ne gerek var ağrı kesiciye, yeğenim buradayken her acıya dayanırım.

Hemşire, Aslan'ın hava atmaya kalktığını anlamıştı;

–Öyleyse, hemen başlayım, ama röntgen sonucu çıkmadı, kırık kemik filan varsa oldukça canınız acıyacak.

–Canım, hatırlınız için bir parça ağrı kesici alırım.

–Hatırım için mi! Sağ olun.

Aslan hemşirenin kulağına doğru;

–Yeğenimin babası piyanisttir. Bir sorsanıza, çocuk sevinsin.

–Ne sorayım?

–"Baban piyanist mi?" diye.

Hemşire Can' doğru;

–Merhaba yakışıklı, senin baban piyanist mi?

Can bir an şaşırılmış gibi yaptı. Sonra yüzü kızardı, başını öne eğdi, odadan dışarı çıktı. Hemşire şaşkın sordu;

–Ne oldu şimdi ya, niye üzüldü bu çocuk?

Aslan gayet telaşlı ve üzgün bir görüntüyle;

–Ne yaptınız ya... Bu sorulur mu?

–Siz, sorun demiştiniz ya!

–Ben şaka yapmıştım, sizin gerçekten soracağınızı ne bileyim.

–Niye canım babası piyanistse ne olmuş?

–Ne piyanisti ya, o da benim gibi inşaatta çalışıyordu, geçen parmaklarına tuğlalar düştü. Ne zamandır parmaklarını kullanamıyor, oldu.

Hemşire çok üzülmüştü. Aslan'a ters ters bakarak;

–Hep sizin yüzünüzden oldu, yazıklar olsun. Ben ne yapacağım şimdi ya, çocuk da çok üzüldü.

Hemşire Can'ın peşinden koşarak çıkınca, Aslan kıkırdarak gülmeye başladı.

Hemşire, Can'ı koridorda, evraklara işlem yaptıran Cemile hanımın yanında gördü;

–Sizin çocuğunuz değil mi?

–Evet.

–Çok üzgünüm, böyle olduğunu bilmiyordum.

–Neyi bilmiyordunuz, durumu iyi demiştiniz?

–Yok, hastamızın durumu iyi, röntgenler gelsin, sanırım kısa sürede çıkar da eşinizin durumunu bilmiyorum.

Can, hemen yanlarından sıvışıp dayısının geri döndü. O esnada Ünal Bey de gelmişti.

–Hanım, nasıl oldu Aslan'ın durumu?

–İyiymiş ama hemşire hanım şey dedi...

Hemşire şaşkındı;

–Eşiniz mi beyefendi?

–Evet.

Hemşire şaşkınlıkla Ünal'ın parmaklarına baktı;

–Ama içerdeki hasta bana az önce giden çocuğun babasının da parmaklarına tuğla düştü demişti.

Ünal başını iki yana salladı;

--- DEVAMI VAR ---

Yazar : Ahmet Ünal ÇAM